

Sag C-323/19**Anmodning om præjudiciel afgørelse****Dato for indlevering:**

18. april 2019

Forelæggende ret:

Trgovački sud u Zagrebu

Afgørelse af:

8. april 2019

Rekvirent:

Interplastics s.r.o.

Rekvisitus:

Letificio d.o.o.

[udelades]

Den Europæiske Unions Domstol

[udelades]

Genstand:

Anmodning om præjudiciel afgørelse og om fortolkning af begrundelserne i Domstolens domme af 9. marts 2017, Zulfikarpašić (C-484/15, EU:C:2017:199), og Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193), i forbindelse med sag nr. Povrv-752/19, som verserer for den forelæggende ret

Den forelæggende ret har indledningsvist anmodet om beskyttelse af rekvirentens og rekvisiti personoplysninger i deres egenskab af parter i hovedsagen.

Den forelæggende ret har anmodet om følgende:

I overensstemmelse med artikel 19, stk. 3, litra b), i traktaten om Den Europæiske Union og artikel 267 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde har Trgovački sud u Zagrebu (handelsretten i Zagreb), den forelæggende ret, gennem dommeren ved nævnte ret, Mislav Kolakušić, forelagt en anmodning om

præjudiciel afgørelse med henblik på en ensartet fortolkning og anvendelse af EU-retten samt en anmodning om fortolkning af Domstolens domme i sagerne C-484/15 og C-551/15 i forbindelse med sag nr. Povrv-752/19, som verserer for Trgovački sud u Zagrebu (handelsretten i Zagreb) (bilag 1).

I dom af 9. marts 2017 i sag C-551/15 fastslog Den Europæiske Unions Domstol, at: »[f]orordning nr. 1215/2012 skal fortolkes således, at notarer, der i Kroatien handler inden for rammerne af de beføjelser, som er tillagt dem i henhold til national ret i tvangsfuldbyrdsprocedurer på grundlag af et »autentisk dokument«, ikke er omfattet af begrebet »ret« i nævnte forordnings forstand.«

Selv om Domstolens standpunkt fremgår klart og tydeligt, for så vidt som notarer i Kroatien ikke har kompetence til at udstede en fuldbyrdsordre på grundlag af et autentisk dokument, opretholdes denne praksis, som er i strid med forordning nr. 1215/2012. Efter Domstolens dom af 9. marts 2017 har notarerne udstedt mere end en million fuldbyrdsordrer.

Siden den 1. juli 2013 har Republikken Kroatien været fuldgældigt medlem af Den Europæiske Union, hvis institutioner sikrer retlig ligebehandling af alle statsborgere og juridiske personer i alle medlemsstaterne.

Retterne i Republikken Kroatien fortolker Domstolens dom i sag C-551/15 på forskellig vis, og hovedparten af disse retter er af den opfattelse, at nævnte dom udelukkende vedrører tvangsfuldbyrdsprocedurer for en notar, hvor rekvisitus er en fysisk person, der er statsborger i en anden EU-medlemsstat. **[Org. s. 2]**

Den forelæggende ret kan ikke tilslutte sig de kroatiske retters standpunkter og afgørelser, hvori der fastlægges en differentieret og diskriminerende anvendelse af lovgivningen og af forordning nr. 1215/2012 for så vidt angår statsborgere og juridiske personer i Republikken Kroatien på den ene side og statsborgere og juridiske personer i de øvrige EU-medlemsstater på den anden side.

På denne baggrund har Trgovački sud u Zagrebu (handelsretten i Zagreb), den forelæggende ret, gennem dommeren ved nævnte ret, forelagt Domstolen en anmodning om præjudiciel afgørelse med henblik på at sikre en ensartet anvendelse af EU-retten i alle medlemsstaterne og overholdelse af ligebehandlingsprincippet samt princippet om ligebehandling af alle statsborgere og juridiske personer i forbindelse med anvendelsen af EU-retten i sag nr. Povrv-752/19, som verserer for den forelæggende ret.

I betragtning af den uensartede anvendelse af Domstolens afgørelser er det nødvendigt at forelægge denne anmodning om præjudiciel afgørelse for at afgøre, om fysiske og juridiske personer i Republikken Kroatien som EU-borgere behandles på samme måde som fysiske og juridiske personer fra de øvrige EU-medlemsstater, og om udenlandske juridiske personer behandles på samme måde som udenlandske fysiske personer i forbindelse med anvendelsen af EU-retten på Republikken Kroatiens område.

Den forelæggende ret har anmodet Domstolen om at forene denne anmodning med anmodningen fra Općinski sud u Novom Zagrebu (byretten i Novi Zagreb) (sag C-657/18) og den forelæggende rets anmodninger til Domstolen af 11. marts 2019 og 20. marts 2019 og behandle disse anmodninger samlet.

I overensstemmelse med artikel 94 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol og Anbefalinger til de nationale retter vedrørende forelæggelse af præjudicielle spørgsmål har den forelæggende ret, Trgovački sud u Zagrebu (handelsretten i Zagreb), lagt følgende betragtninger til grund for sin anmodning:

I. Kortfattet fremstilling af tvistens genstand og de relevante faktiske omstændigheder, således som de er fastslået af den forelæggende ret i sag nr. Povrv-752/19

Hovedsagens parter er rekvirenten, Interplastics s.r.o., [udelades] Bratislava, Slovakiet, [udelades], og rekviritus, Letificio d.o.o., Velika Buna (Velika Gorica) [udelades]. Den 4. februar 2019 blev der indledt en tvangsfuldbyrdsprocedure på baggrund af en begæring om tvangsfuldbyrdelse på grundlag af et autentisk dokument, og den 4. februar 2019 udstedte notar Tomislav Knez (Sveta Nedjelja) [udelades] en fuldbyrdsordre på grundlag af et autentisk dokument nr. Ovr-23/2019, hvori rekviritus tilpligtes at betale den fordring, der fremgår af begæringen om fuldbyrdelse, på 17 700 EUR, som skal betales i kuna (HRK), samt morarenter efter den lovbestemte sats og sagsomkostninger, som beløber sig til 7 210,80 HRK, inden for en frist på 8 dage.

Fordringen er baseret på en liste over fakturaer, som blev udstedt den 11. december 2018.

Såvel begæringen som fuldbyrdsordren blev fremsendt til rekviritus den 13. februar 2019. Rekviritus bestred rettidigt fuldbyrdsordren, idet denne anfægtede grundlaget for og størrelsen af fordringen.

I overensstemmelse med Domstolens domme i sagerne C-484/15 og C-551/15 kan notarer, der i Kroatien handler inden for rammerne af en tvangsfuldbyrdsprocedure på grundlag af et autentisk dokument, hverken anses for retter i henhold til forordningen om det europæiske tvangsfuldbyrdsdokument eller som følge af anvendelsen af forordningen om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område. Domstolen har i disse domme bemærket, at overholdelse af princippet om EU-medlemsstaternes gensidige tillid til hinandens retspleje på det civil- og handelsretlige område forudsætter, at de retsafgørelser, der er truffet af myndighederne i en medlemsstat, og som begæres fuldbyrdet i en anden medlemsstat, er blevet afsagt i forbindelse med en retssag, der giver garantier med hensyn til uafhængighed og upartiskhed samt overholdelse af kontradiktionsprincippet. Den procedure, der går forud for udstedelsen af en fuldbyrdsordre, er således ikke en kontradiktorisk procedure, og den pågældende afgørelse træffes ikke af en ret, men derimod af en notar, der som

nævnt ikke kan anses for en ret. Disse vurderinger betyder, at den pågældende fuldbyrdelsesordre blev udstedt af en absolut inkompetent myndighed, og at bestemmelserne om absolut inkompetence dermed finder anvendelse. Således kan den forelæggende ret ikke antage retsakter, der er vedtaget af en absolut inkompetent myndighed, og det er af denne årsag ikke muligt at fortsætte indsigelsessagen mod fuldbyrdelsesordren. Det, som er ugyldigt fra begyndelsen, kan hverken blive gyldiggjort eller valideret i løbet af proceduren, idet dette ville være i strid med princippet om processuel ligestilling af parterne. **[Org. s. 3]**

II. Indholdet af de nationale bestemmelser, som finder anvendelse i den foreliggende sag, og relevant national retspraksis

Den omtvistede bestemmelse er artikel 1 i Ovršni zakon (lov om tvangsfuldbyrdelse) (offentliggjort i Narodne novine nr. 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 og 73/17), som er en national lov, der giver notarer kompetence til at foretage tvangsinddrivelse af fordringer på grundlag af et »autentisk dokument« ved at udstede en fuldbyrdelsesordre i form af et tvangsfuldbyrdelsesdokument uden udtrykkeligt samtykke fra rekviritus. Eftersom det omtvistede spørgsmål drejer sig om notarers kompetence i denne civile tvist, har den forelæggende ret således ikke taget stilling til sagens realitet.

Retten i første instans er af den opfattelse, at begrundelserne og fortolkningen i Domstolens domme af 9. marts 2017, Zulfikarpašić (C-484/15, EU:C:2017:199), og Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193), også er relevante i national ret, og anvendte denne praksis og fortolkning fra Domstolen i sag nr. Povrv-752/19.

Retspraksis:

I sag nr. Povrv-57/18 (bilag 2) afviste Općinski sud u Novom Zagrebu (byretten i Novi Zagreb) en begæring om fuldbyrdelse og annullerede en fuldbyrdelsesordre udstedt af en notar under henvisning til Domstolens dom i sag C-551/15 med følgende begrundelse: »[...] den procedure, der går forud for udstedelsen af en fuldbyrdelsesordre, er således ikke en kontradiktorisk procedure, og den pågældende afgørelse træffes ikke af en ret, men derimod af en notar, der som nævnt ikke kan anses for en ret. Disse vurderinger betyder, at den pågældende fuldbyrdelsesordre blev udstedt af en absolut inkompetent myndighed, og at bestemmelserne om absolut inkompetence dermed finder anvendelse. Således kan den forelæggende ret ikke antage retsakter, der er vedtaget af en absolut inkompetent myndighed, og det er af denne årsag ikke muligt at fortsætte indsigelsessagen mod fuldbyrdelsesordren. Det, som er ugyldigt fra begyndelsen, kan hverken blive gyldiggjort eller valideret i løbet af proceduren, idet dette ville være i strid med princippet om processuel ligestilling af parterne«.

Županijski sud u Puli (distriktsdomstolen i Pula) ophævede imidlertid afgørelse nr. Povrv-57/18 ved kendelse nr. Gž Ovr-645/2018 (bilag 3) med følgende begrundelse: »[...] det standpunkt, som retten i første instans har indtaget med hensyn til notarers inkompetence i procedurer vedrørende udstedelse af en

fuldbyrdsordre på grundlag af et autentisk dokument, er ukorrekt, idet notar er tillagt denne kompetence i medfør af bestemmelserne i artikel 26 i Ovršni zakon (lov om tvangsfuldbyrdelse) (Narodne novine nr. 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 og 73/17), og notaren handlede således korrekt, idet vedkommende i overensstemmelse med artikel 282 i lov om tvangsfuldbyrdelse på baggrund af rekvisiti indsigelse mod den fuldbyrdsordre, som notaren havde udstedt på grundlag af et autentisk dokument, overdrog sagen til retten i første instans med henblik på, at sidstnævnte traf afgørelse med hensyn til indsigelsen i sin egenskab af kompetent ret. Idet der er tale om en sag, hvor rekvisitus er hjemmehørende i Republikken Kroatien, hvor retten i første instans har kompetence, burde nævnte ret i denne fase i proceduren i overensstemmelse med artikel 282, stk. 3, i lov om tvangsfuldbyrdelse have taget stilling til indsigelsen i henhold til artikel 57 og 58 i lov om tvangsfuldbyrdelse og have truffet afgørelse i henhold til disse bestemmelser. Idet retten i første instans under urigtig anvendelse af artikel 16 i Zakon o parničnom postupku (lov om civil retspleje) gav afslag på begæringen om fuldbyrdelse og annullerede fuldbyrdsordren på grundlag af et autentisk dokument i det hele på grund af notarens absolutte inkompetence, tilsidesatte denne ret en væsentlig formforskrift, som er fastlagt i artikel 354, stk. 1, som følge af denne urigtige anvendelse af artikel 16 i lov om civil retspleje og artikel 21, stk. 1, i lov om tvangsfuldbyrdelse [...], hvilket blev gjort gældende under appellen«.

Således er Županijski sud u Puli (distriktsdomstolen i Pula) af den opfattelse, at virkningerne af den del af notarens ordre, hvori denne tilpligter rekvisitus at betale, kan opretholdes.

Trgovački sud u Zagrebu (handelsretten i Zagreb) bekræftede desuden i sag nr. Povrv-1434/18, nr. Povrv-3326/17 og nr. Povrv-3380/18 (bilag 4) de betalingsordrer, som notarerne havde udstedt, og som var rettet mod rekvisiti, som er udenlandske juridiske personer.

I sag nr. Povrv-113/18 (bilag 5) afviste Trgovački sud u Zagrebu (handelsretten i Zagreb) imidlertid en begæring om fuldbyrdelse rettet til en notar og annullerede en fuldbyrdsordre udstedt af en notar på grundlag af et autentisk dokument under henvisning til Domstolens dom i sag C-551/15 med følgende begrundelse: »[...] den procedure, der går forud for udstedelsen af et betalingspåbud, er således ikke en kontradiktorisk procedure [org. s. 4], og den pågældende afgørelse træffes ikke af en ret, men derimod af en notar, der som nævnt ikke kan anses for en ret. Disse vurderinger betyder, at den pågældende ordre blev udstedt af en absolut inkompetent myndighed, og at bestemmelserne om absolut inkompetence dermed finder anvendelse. Således kan den forelæggende ret ikke antage retsakter, der er vedtaget af en absolut inkompetent myndighed, og det er af denne årsag ikke muligt at fortsætte indsigelsessagen mod fuldbyrdsordren. Det, som er ugyldigt fra begyndelsen, kan hverken blive gyldiggjort eller valideret i løbet af proceduren, idet dette ville være i strid med princippet om processuel ligestilling af parterne«.

De nævnte afgørelser fra de nationale retter vidner om forskellige retlige synspunkter med hensyn til notarers kompetence til at udstede fuldbyrdelsesdokumenter.

III. Fremstilling af grundene til, at den forelæggende ret finder, at der er tvivl om fortolkningen eller gyldigheden af visse EU-retlige bestemmelser, samt af sammenhængen mellem disse bestemmelser og den nationale lovgivning, som finder anvendelse på tvisten i hovedsagen

Anmodningen om præjudiciel afgørelse forelægges med henblik på at sikre en ensartet anvendelse af EU-retten i alle medlemsstaterne og overholdelse af ligebehandlingsprincippet og princippet om borgernes lighed for loven i forbindelse med anvendelsen af EU-retten samt med henblik på at harmonisere de nationale retters praksis med hensyn til anvendelsen af EU-retten.

Artikel 6, stk. 1, i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder bestemmer, at enhver har ret til en retfærdig og offentlig rettergang inden en rimelig frist for en uafhængig og upartisk domstol, der forinden er oprettet ved lov, på det civilretlige og strafferetlige område. Denne konventions artikel 14 fastsætter et forbud mod forskelsbehandling og foreskriver, at nydelsen af de i denne konvention anerkendte rettigheder og friheder skal sikres uden forskel på grund af køn, race, farve, sprog, religion, politisk eller anden overbevisning, national eller social oprindelse, tilhørsforhold til et nationalt mindretal, formueforhold, fødsel eller ethvert andet forhold. I artikel 18 TEUF fastslås det, at al forskelsbehandling, der udøves på grundlag af nationalitet, er forbudt inden for traktaternes anvendelsesområde og med forbehold af disses særlige bestemmelser. Den forelæggende ret er af den opfattelse, at statsborgere og juridiske personer fra Kroatien i den foreliggende sag udsættes for forskelsbehandling i forhold til statsborgere og juridiske personer fra de øvrige EU-medlemsstater, hvilket følger af Domstolens domme af 9. marts 2017, Zulfikarpašić (C-484/15, EU:C:2017:199), og Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193). Ifølge disse domme anerkendes fuldbyrdelsesdokumenter ikke som sådanne i de øvrige EU-medlemsstater som omhandlet i forordningen om et europæisk tvangsfuldbyrdelsesdokument og forordningen om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område. Dermed tillægger den nationale lovgivning notarer kompetence til at udstede fuldbyrdelsesdokumenter, som ikke anerkendes som sådanne dokumenter eller som retsafgørelser i de øvrige EU-medlemsstater. Det fremgår tydeligt af begrundelserne i disse domme, at en procedure for en notar ikke giver garantier med hensyn til uafhængighed og upartiskhed, og at denne procedure ikke er kontradiktorisk. Denne situation medfører ulige behandling af fysiske og juridiske personer fra Kroatien i forhold til fysiske og juridiske personer fra de øvrige EU-medlemsstater samt ulige behandling af udenlandske fysiske og juridiske personer i en sådan grad, at det udgør forskelsbehandling. Den omstændighed, at proceduren ikke er kontradiktorisk, medfører ulige behandling af parterne og

tilsidesætter således den grundlæggende ret til en effektiv domstolsbeskyttelse, som er sikret ved den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder.

Selskabsretten kræver en harmonisering af de europæiske regler i EU med henblik på at styrke retssikkerheden og fremme den økonomiske aktivitet og investeringer i overensstemmelse med tiltrædelsestraktaten og traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde. Fortolkningen, som er i strid med princippet om ligebehandling af selskaber, bringer nationale selskaber i en ugunstig situation i forhold til selskaber fra de øvrige EU-medlemsstater, hvilket er i strid med de grundlæggende EU-retlige principper. **[Org. s. 5]**

De præjudicielle spørgsmål er affattet således:

1. Er en bestemmelse i national lovgivning, såsom artikel 1 i Ovršni zakon (lov om tvangsfuldbyrdelse) (offentliggjort i Narodne novine nr. 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 og 73/17) – der tillægger notarer kompetence til at foretage tvangsinddrivelse af fordringer på grundlag af et autentisk dokument ved at udstede en fuldbyrdelsesordre i form af et tvangsfuldbyrdelsesdokument uden udtrykkeligt samtykke fra den betalingspligtige juridiske person, rekvisitus, som er hjemmehørende i Republikken Kroatien – i overensstemmelse med artikel 6, stk. 1, i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder og artikel 18 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde i betragtning af Den Europæiske Unions Domstols domme i sagerne C-484/15 og C-551/15?

2. Kan den fortolkning, der er anlagt i Domstolens domme af 9. marts 2017, Zulfikarpašić (C-484/15, EU:C:2017:199), og Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193), anvendes i ovennævnte sag nr. Povrv-752/19, og skal, nærmere bestemt, forordning nr. 1215/2012 fortolkes således, at notarer i Kroatien ikke er omfattet af begrebet »ret« i denne forordnings forstand, når de handler inden for rammerne af de beføjelser, som er tillagt dem i henhold til national ret i tvangsfuldbyrdelsesprocedurer på grundlag af et »autentisk dokument«, når rekvirenterne er juridiske personer, der er hjemmehørende i andre EU-medlemsstater?

[udelades] [sted og dato for afgørelsen]

[udelades] [dommerens navn og efternavn, postadresse og elektroniske adresse]

Bilag:

- 1) dokumentation af hovedsagen, Trgovački sud u Zagrebu (handelsretten i Zagreb), sag nr. Povrv-752/19, nr. 1-10.
- 2) praksis fra Općinski sud u Novom Zagrebu (byretten i Novi Zagreb), sag nr. Povrv-57/18, nr. 11 og 12.

- 3) praksis fra Županijski sud u Šibeniku (distriktsdomstolen i Šibenik), sag nr. GŽ Ovr-645/18, nr. 13 og 14.
- 4) praksis fra Trgovački sud u Zagrebu (handelsretten i Zagreb), sag nr. Povrv-1434/18, nr. Povrv-3326/17 og nr. Povrv-3380/18, nr. 15-19.
- 5) praksis fra Trgovački sud u Zagrebu (handelsretten i Zagreb), sag nr. Povrv-113/18, nr. 20 og 21.

ARBEJDS
DOKUMENT